

Arrest

nr. 339 705 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 31 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 februari 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. HUBERT verschijnt. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker), die stelt over de Vietnamese nationaliteit te beschikken, dient op 21 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 4 oktober 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 1 oktober 2024 en op 4 november 2024 wordt verzoeker gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 9 januari 2025 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Vietnamese staatsburger afkomstig uit het dorp Nghe Van in het district Nghi Loc in de provincie Nghe An. Toen u 14 jaar oud was ging u naar Ho Chi Minh stad om er te werken als koerier tot u 18 jaar oud was, waarna u terugkeerde naar uw geboortedorp. U keerde terug omdat u van iemand hoorde dat u naar Europa kon gaan om veel geld te verdienen en vervolgens terug te keren naar Vietnam. U wilde geld verdienen om uw familie te helpen en ging een lening aan om uw reis naar Europa te bekostigen. Bij aankomst in Europa bleek u onvoldoende geld te kunnen verdienen waardoor u deze schuld niet kon afbetalen. Hierop werd uw familie benaderd door de schuldeisers die eisten dat u de schuld zou afbetalen, anders zou men u opzoeken bij terugkeer naar Vietnam.

U verliet Vietnam op 2 april 2023 met het vliegtuig en reisde via Dubai naar Hongarije waar u zo'n maand verbleef. Vervolgens reisde u verder naar Polen waar u een maand verbleef om daarna verder te reizen naar België waar u op 1 juni 2023 aankwam en op 21 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Vietnam vreest u marteling door de schuldeisers bij wie u geld leende om naar Europa te komen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er wordt vastgesteld dat uw asielmotieven geen link hebben met de criteria van de Conventie Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep of dat u ernstige schade vreest in de zin van de Conventie van Genève:

1. De enige en rechtstreekse aanleiding voor uw vertrek uit Vietnam is uitsluitend gebaseerd op economische motieven (CGVS-2 p. 3). Uw vervolgingsvrees bij terugkeer naar Vietnam is evenzeer uitsluitend gebaseerd op uw openstaande schulden (CGVS-2 p. 5). Op geen enkele manier zijn deze asielmotieven in verband te brengen met de criteria van de Conventie van Genève.

2. U stelt dat u Vietnam had verlaten om lang in België te blijven zodat u geld kon verdienen om daarna terug te keren naar Vietnam. Nu nog steeds wilt u na een lucratieve periode in België terugkeren naar Vietnam (CGVS-2 p. 3). Een actuele wens om terug te keren naar Vietnam is niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees tot vervolging.

3. Gevraagd naar wat er mogelijks zou kunnen gebeuren met u door de niet aflossing van uw schuld, stelt u dat u vreest gemarteld te worden en daarbij uw huis zou worden vernietigd (CGVS-2 p. 5). Gevraagd waarom u marteling door uw schuldeisers vreest, stelt u omdat zo'n geval al eens in Vietnam is gebeurd (CGVS-2 p. 5). U verklaart echter dat er op geen enkel moment een concrete bedreiging tot marteling werd geuit. Evenmin werden er gewelddaden uitgevoerd tegen u of uw familie. Er werd enkel verteld dat men u zou opzoeken als u zou terugkeren (CGVS-2 p. 5-7). U stelt niet te weten wat er effectief met u zou gebeuren bij terugkeer naar Vietnam (CGVS-2 p. 7). Hieruit volgt dat uw vrees tot vervolging op niets is gebaseerd behalve een loutere veronderstelling volgende uit een vergelijking die u niet concreet weet te maken.

4. U of uw familie is nooit naar de politie in Vietnam gegaan om bescherming te zoeken tegen deze schuldeisers omdat u door de schuldeisers werd verteld dit niet te doen (CGVS-2 p. 6). Ook dit staat haaks op uw beweerde vervolgingsvrees en nood aan internationale bescherming.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de overduidelijke beoordelingsverging”, van “de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur” en van “de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen”.*

3.1.1. Verzoeker betoogt dat de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming ten onrechte stelt dat zijn asielmotieven geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève. Hij voert aan dat internationale jurisprudentie en de richtlijnen van het UNHCR erkennen dat angst voor economisch geweld, in bepaalde omstandigheden, kan worden beschouwd als een vorm van vervolging. Volgens verzoeker stellen armoede en schulden individuen bloot aan risico's van geweld en uitbuiting, en kan vervolging zich niet beperken tot gewelddadige handelingen, maar ook kan bestaan uit *“vormen van vervolging op basis van economische situaties”.* Hij stelt dat personen omwille van hun economische of sociale status kunnen worden gevisieerd en dat zijn persoonlijke situatie, gekenmerkt door schulden en bedreigingen door schuldeisers, aldus binnen het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie kan vallen. Verzoeker verwijst verder naar het arrest in de zaak Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waaruit blijkt dat risico's op onmenselijke of vernederende behandeling buiten een strikt politiek kader ook in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van internationale bescherming, en voert aan dat zijn vrees voor misbruik in verband met zijn schulden ernstig moet genomen worden. Hij verwijst naar een rapport van de Belgische Commissie voor Asiel waarin opgemerkt zou worden dat personen die vluchten voor economisch misbruik en bedreigingen van geweld als vluchtelingen moeten worden beschouwd indien blijkt dat zij bij terugkeer blootgesteld worden aan ernstige risico's voor hun leven of fysieke integriteit. Ter staving van zijn betoog haalt verzoeker voorts diverse rapporten aan, met name een rapport van de International Federation for Human Rights (hierna: de FIDH) over Vietnam, waarin wordt gesteld dat vele personen in Vietnam in angst leven voor schuldeisers die illegale middelen aanwenden om schulden te innen, waaronder intimidatie en geweld, een rapport van de Wereldbank (2022) waarin de economische uitdagingen in Vietnam worden geschetst en wordt gewezen op de kwetsbaarheid van personen in schuldsituaties voor misbruik, een rapport van Human Rights Watch (2023) waarin wordt gewaarschuwd voor toenemende armoede en misbruik van debiteuren, alsook een rapport van de Asian Development Bank waarin de impact van de economische omstandigheden op Vietnamese burgers wordt geanalyseerd en melding wordt gemaakt van een toename van geweld in verband met financiële problemen.

3.1.2. Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat hij geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer heeft aangetoond. Hij voert aan dat hij wel degelijk zijn angst heeft geuit om te worden mishandeld of gemarteld wegens zijn schulden, en dat deze vrees ernstig moet worden genomen. Volgens verzoeker tonen rapporten van mensenrechtenorganisaties aan dat personen met schulden in Vietnam reële risico's lopen op geweld en mishandeling. In dit verband verwijst verzoeker naar rapporten van Amnesty International, waarin volgens verzoeker ook gevallen van geweld en foltering die verband houden met schulden worden gedocumenteerd, alsook naar een rapport van Human Rights Watch (2023) waarin zou gewezen worden op de kwetsbaarheid van personen die geconfronteerd worden met economisch geweld.

3.1.3. Verzoeker voert voorts aan dat uit verschillende rapporten blijkt dat de Vietnamese autoriteiten vaak geen effectieve bescherming bieden aan personen die het slachtoffer zijn van economisch misbruik en intimidatie door schuldeisers, waardoor zij blootstaan aan fysieke en psychologische mishandelingen zonder daadwerkelijk rechtsmiddel. Verzoeker stelt voorts dat het aanspreken van de politie in dergelijke situaties vaak zinloos of zelfs gevaarlijk is, aangezien wetshandavingsinstanties als inefficiënt of medeplichtig aan misbruiken worden beschouwd en slachtoffers vrezen voor represailles. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar rapporten van Human Rights Watch, Amnesty International, de U.S. Department of State en de FIDH, waarin volgens verzoeker wordt gewezen op het gebrek aan effectieve bescherming, de zwakke handhaving van de wet en het geringe vertrouwen van slachtoffers in de autoriteiten bij conflicten met schuldeisers.

3.1.4. Verzoeker besluit dat, gelet op de door hem aangevoerde elementen, moet worden vastgesteld dat hij bij terugkeer naar Vietnam een reëel risico loopt op fysieke en psychologische represailles door gewelddadige schuldeisers, dat hij momenteel niet over de *“volle en gehele bescherming”* van zijn nationale autoriteiten kan beschikken, dat de ondergane feiten voldoende ernstig blijken, zodat hij in zijn vrees volhardt, en dat, gezien de huidige situatie in Vietnam, zijn vrees ook nog steeds actueel is. Verzoeker wijst erop dat *“zelfs als er een twijfel bestaat (...) betreffende de natuur en de ernst van de vervolgingen waarvan verzoeker zou het onderwerp kunnen zijn in het geval van twijfel, moet deze twijfel in ruime mate aan de verzoek weldoen”*. Hij meent dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat en dat de motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald hieraan geen afbreuk doen.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de overduidelijke beoordelingsvergissing”*, van *“de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur”* en van *“de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen”*.

Verzoeker herhaalt dat hij ernstige fysieke en psychologische repercussies vreest vanwege schuldeisers die geweld en intimidatie gebruiken om openstaande schulden te innen, dat uit diverse internationale rapporten blijkt dat personen met schulden in Vietnam bijzonder kwetsbaar zijn voor misbruik, geweld en intimidatie, en dat de Vietnamese autoriteiten onvoldoende bescherming bieden tegen dergelijke praktijken. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar rapporten van Human Rights Watch, Amnesty International en het U.S. Department of State.

Verzoeker meent dat uit zijn asielrelaas en de door hem geciteerde bronnen rapporten aantonen dat hij voldoet aan de criteria voor subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de Belgische overheid moet weten dat de situatie in zijn land van oorsprong, zijnde Vietnam, bijzonder onstabiel blijft en dat de overtredingen van de mensenrechten blijven voortduren, hetgeen elke terugkeer voor verzoeker bijzonder moeilijk maakt.

3.3. Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem subsidiaire bescherming toe te kennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en een nieuw onderzoek te bevelen.

3.4. Verzoeker voegt geen nieuwe stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet

gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling van het beroep

5.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar verzoeker de schending van “de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur” aanvoert, wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het verzoeker toekomt duidelijk uiteen te zetten welke andere beginselen van behoorlijk bestuur hij, naast het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden acht en waarom. De loutere verwijzing naar “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur” biedt geen voldoende duidelijke omschrijving van de rechtsregel die verzoeker geschonden acht. Dit onderdeel van de aangevoerde middelen is dan ook niet ontvankelijk.

5.2. De Raad stelt vast dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en inhoudelijk aanvecht, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Verzoeker verklaart de Vietnamese nationaliteit te hebben, katholiek te zijn en te behoren tot de Kinh-etnie. Hij stelt afkomstig te zijn uit het dorp Nghe Van, gelegen in het district Nghi Loc in de provincie Nghe An. Toen hij 14 jaar oud was verliet hij zijn geboortedorp om in Ho Chi Minh-stad te werken als koerier. Vier jaar later keerde verzoeker terug naar zijn dorp (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities persoonlijk onderhoud van 4 november 2024 (hierna: NPO CGVS II), p. 2-4). Daar vernam verzoeker van zijn oom dat hij naar Europa kon reizen om er geld te verdienen en nadien terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde zijn familie financieel te ondersteunen (NPO CGVS II, p. 3 en 5). Met dat doel ging hij een woekerlening aan om zijn reis te bekostigen (NPO CGVS II, p. 5). Verzoeker verliet Vietnam op 2 april 2023 en reisde via Dubai naar Hongarije, waar hij ongeveer een maand verbleef. Nadien reisde hij verder naar Polen en vervolgens naar België, waar hij op 1 juni 2023 aankwam en op 21 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende (NPO CGVS II, p. 4-5). Verzoeker verklaart dat hij er in Europa niet in slaagde voldoende inkomsten te verwerven om zijn schuld af te lossen. Hij stelt dat zijn familie in Vietnam door de schuldeisers werd benaderd en dat hem werd meegedeeld dat hij bij terugkeer zou worden opgezocht indien de schuld niet werd terugbetaald. Bij terugkeer naar Vietnam vreest verzoeker dat hij door deze schuldeisers zou worden gemarteld (NPO CGVS II, p. 5-6). Verzoeker stelt geen andere problemen te kennen in Vietnam (NPO CGS II, p. 7) Ter staving van zijn verzoek legt verzoeker geen documenten neer

5.3.2. Om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dient verzoeker aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door de verzoeker beschreven moeilijkheden, meer bepaald dat een lening heeft afgesloten teneinde zijn reis naar Europa te bekostigen, dat hij niet genoeg geld heeft verdiend om zijn schulden af te betalen, en dat zijn familie werd aangesproken door zijn schuldeisers, houden geen verband met één van de voormelde criteria en kunnen bijgevolg niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Deze door de verzoekende partij aangehaalde moeilijkheden zijn louter van economische en interpersoonlijke aard. In het verzoekschrift ontwikkelt verzoeker geen dienstige argumentatie die hierop een ander licht kan werpen. Waar verzoeker, onder verwijzing naar de richtlijnen van het UNHCR en de jurisprudentie van het EHRM, stelt dat zogenaamd "*economisch geweld*" als vervolging kan worden aangemerkt, blijft zijn betoog steken in louter theoretische beschouwingen. Hij laat immers na *in concreto* te duiden op welke wijze de door hem aangehaalde moeilijkheden een *nexus* zouden vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 opgesomde vervolgingsgronden. Met het louter op algemene wijze verwijzen naar landenrapporten waaruit zou blijken dat personen in preciaire financiële situaties vatbaar zijn voor misbruik en dat geweld tegen debiteuren ernstige vormen kan aannemen, verduidelijkt verzoeker evenmin waarom er dient aangenomen te worden dat hij, omwille van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zou worden gevisieerd door zijn schuldeisers.

5.3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie in hoofde van verzoekster kan worden afgeleid.

5.4.2. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, op de bovenvermelde vertrekmotieven beroept, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Vietnam een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan folter, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat (i) verzoekers verklaringen dat hij Vietnam heeft verlaten met de intentie na een lucratieve periode in Europa terug te keren moeilijk te rijmen valt met het bestaan van een nood aan internationale bescherming; (ii) verzoekers beweerde vrees voor marteling door schuldeisers louter speculatief en hypothetisch van aard is, daar hij verklaart dat er geen expliciete bedreigingen werden geuit, geen geweld werd gepleegd tegen hem of zijn familie, dat hem enkel werd meegedeeld dat men hem bij terugkeer zou opzoeken, en hij niet kan verduidelijken wat hem concreet zou overkomen indien hij zou terugkeren naar Vietnam; en dat (ii) verzoeker of zijn familie geen enkele poging hebben ondernomen om bescherming te verkrijgen van de Vietnamese autoriteiten, hetgeen onverenigbaar wordt geacht met een beweerde nood aan internationale bescherming.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van verzoekers vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat de argumenten die verzoeker aanreikt niet van aard zijn om de verschillende bevindingen van de commissaris-generaal zoals weergegeven in de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter poneren van een nood aan internationale bescherming, het herhalen van en volharden in zijn afgelegde verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, en het louter op algemene wijze verwijzen naar landenrapporten, doch zonder één concreet argument aan te reiken ter weerlegging van voormelde motieven. Dergelijk verweer is niet van aard om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten. Deze motieven worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op een bijzonder onstabiele situatie in Vietnam waar de overtredingen van de mensenrechten volgens hem blijven voortduren waardoor hij bijzonder moeilijk kan

terugkeren, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in Vietnam niet volstaat om aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dergelijk risico dient *in concreto* te worden aangetoond, en verzoeker blijft hier, gelet op voorgaande vaststellingen, in gebreke.

5.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.4.4. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Vietnam een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar conclusie dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.6. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen “*overduidelijke beoordelingsvergissing*” kan worden ontwaard. Evenmin blijkt dat er essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS